

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 554/2016
02.06.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Бранка Станића и Гордане Ајншпилер Поповић, чланова већа, у парници тужиље С.П. из Б., чији је пуномоћник М.М., адвокат из К., против туженог ПД К.М. АД у А., чији је пуномоћник А.Б., адвокат из Б., ради поништаја решења, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2854/15 од 04.11.2015. године, у седници већа одржаној 02.06.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2854/15 од 04.11.2015. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Аранђеловцу П1 267/14 од 19.05.2015. године, у ставу првом изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиље којим је тражила да се поништи као незаконито решење о отказу уговора о раду туженог бр. 03-590 од 02.02.2012. године, којим је тужилји отказан уговор о раду број 01-2/1502 од 13.06.2006. године, те да се наложи туженом да тужиљу врати на рад и распореди на послове који одговарају степену и врсти стручне спреме тужиље. У ставу другом изреке обавезана је тужилја да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 252.750,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2854/15 од 04.11.2015. године, одбијена је као неоснована жалба тужиље и потврђена првостепена пресуда.

Против другостепене пресуде тужилја је благовремено изјавила ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и због погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 55/14) и утврдио да ревизија тужиље није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, ревизијом се одређено не указује на друге битне повреде одредаба парничног поступка због којих се може изјавити ревизија.

Према утврђеним чињеницама, тужила је била у радном односу на неодређено време код туженог на пословима оператер 2 до 07.02.2012. године, када јој је решењем туженог од 02.02.2012. године отказан уговор о раду, на основу одредбе члана 179. тачка 9. Закона о раду. У обрзложењу оспореног решења је наведено да је тужени извршио реорганизацију појединих сектора, одељења и радних јединица у циљу смањења укупних трошкова пословања, рационализације и оптимизације коришћења људских ресурса и прилагођавања потребама процеса и организације рада, што је последично довело до брисања појединих послова. Пре доношења оспореног решења тужени је донео Правилник о изменама и допунама Правилника о организацији и систематизацији послова од 07.12.2011. године, којим су производно – техничком сектору – Одељење производње – РЈ пуњење поред осталих у члану 3. брисани послови оператер 2. Тужени је дана 27.12.2011. године донео предлог Програма решавања вишка запослених, који је достављен на мишљење Националној служби за запошљавање и синдикалној организацији туженог. Синдикална организација туженог је у свом мишљењу 11.01.2012. године изразила неслагање са предлогом Програма решавања вишка запослених, а Национална служба за запошљавање је дана 30.12.2011. године доставила туженом мишљење и предлог мера за запошљавање вишка запослених код туженог у коме је, поред осталог наведено да код туженог не постоји могућност да се запосленима који су вишак обезбеди ни једна од права утврђених у члановима 154. – 156. Закона о раду и да је послодавцу предочено, после увида у захтеве за потребном радном снагом, да не постоји потражња за занимања запослених који су технолошки вишак. Дана 20.01.2012. године тужени је донео Програм решавања вишка запослених, којим су утврђени разлози престанка потребе за радом запослених, као и структура запослених за чијим је радом престала потреба и чијим је чланом 1. тачка 1.3.1. предвиђено брисање послова оператер 2 у производно - техничком сектору, Одељење производње РЈ П.. У складу са наведеним програмом, свим запосленима који су код туженог обављали послове оператер 2 је престао радни однос као технолошком вишку. Утврђено је и да је дана 21.04.2010. године, закључен споразум о прекиду штрајка између туженог и синдикалне организације туженог којим је, поред одлуке о престанку штрајка договорено и да ће се евентуално отпуштање запослених за чији је радом престала потреба услед технолошких, економских или организационих промена вршити под условом добробољног одласка из предузећа уз исплату стимулативних отпремнина запосленима чије пријаве за напуштање компаније буду прихваћене, као и да ће потписници споразума по окончању летње сезоне (уколико тужени до тада не успе да реши питање вишка запослених путем програма добровољног напуштања компаније) размотрити успешност реализације програма добровољног напуштања компаније уз могућност промене услова за отпуштање запослених ако то ситуација захтева. Тужени је ради реализације наведеног споразума дана 07.06.2010. године објавио интерни оглас за прикупљање понуда запослених за престанак радног односа по основу вишка запослених за исплату стимулативне отпремнине, након чега је 10.03.2011. године, 28.03.2011. године и 05.04.2011. године упућивао позиве председнику самосталног синдиката туженог ради презентације резултата пословања туженог у 2010. години, разматрања

успешности реализације програма добровољног напуштања компаније из 2010. године и упознавање са плановима туженог да се спровођењем програма решавања вишка запослених смањи број запослених. Тужени је исплатио тужиљи отпремнину због престанка радног односа.

Код овако утврђеног чињеничног стања правилно су нижестепени судови применили материјално право када су одбили као неоснован тужбени захтев тужиље за поништај решења туженог којим је тужиљи отказан уговор о раду као технолошком вишку као и захтев да се тужени обавезе да тужиљу врати на рад.

Према утврђеним чињеницама тужени је донео Програм решавања вишка запослених, на предлог Програма изјаснила се Национална служба за запошљавање и синдикална организација туженог, а Правилником о изменама и допунама Правилника о организацији и систематизацији послова од 21.04.2011. године брисано је – укинато радно место тужиље, а тужиљи је пре престанка радног односа исплаћена отпремнина. Имајући у виду овако утврђене чињенице и по оцени Врховног касационог суда тужени је поступио у свему у складу са одредбама члана 179. тачка 9., члана 153. – 157. и члана 158. став 1. Закона о раду, када је тужиљи отказао уговор о раду као технолошком вишку.

Како је тужени у свему поступио по наведеним законским одредбама, то је правилна одлука нижестепених судова да није основан захтев тужиље за поништај отказа уговора о раду, па је неосновано истицање у ревизији тужиље да су нижестепени судови погрешно применили материјално право. Будући да је побијано решење о отказу уговора о раду законито, тужени није у обавези да тужиљу врати на рад у смислу члана 191. став 1. Закона о раду, па се ревизијом неосновано побијају нижестепене пресуде и у том делу због погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 414. став 1. ЗПП одлучио као у изреци.

**Председник већа-судија
Бранислава Апостоловић,с.р.**